

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 7. Zosimas mulierem incognitam in solitudine reperit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

VII.
ZOSIMAS
MVLIEREM
INGOGNI-
TAM IN
SOLITV-
DINE RE-
PERIT.

Zosimas, more cæterorum, Iordane transito, non solum vigilijs, jeiunijs, & assidua ad Deum oratione se se exercebat; verum etiam jam discere exercitationes religiosas, quàm docere paratior, viginti dierum itinere, per omnia inuia & auia discurrebat, vt aliquem virtutis magistrum, in desertissima solitudine, reperiret. Solebat autem, constituto diei tempore, figere cursum, & vel stans psallere, vel genu flexo orare ad Orientem. Peracta igitur tanta via, ita oranti, vmbra quædam humani corporis, ad dexteram, apparuit; qua percussus, Orcinum aliquem spiritum esse existimans, cruce se muniuit. Videbatur autem vmbra illa tanto terribilior, quia in corpus quouis Æthiope nigrius, capillos demittebat à vertice, niue candidiores; qui tamen vltra ceruicem non defluebant, vt cani leonis iubæ viderentur. Cruce munitum timor omnis deserebat; venitque in spem Magistri tantopere expetiti adipiscendi. Sed spem illico turbauit fuga vmbre se protinus subducentis, tantoque magis Occidentem versus celerantis, quanto ille magis sequebatur fugientem. Acuit desiderium vires, & tardam senectutem velocem fecit, pedibusque alas addidit cupiditas alloquendi;

quendi; adeò vt properantem poenè asse-
queretur. Iamque ita propinquus, vt audi-
ri posset, lacrymans clamauit: *Cur me fugis
decrepitum ac peccatorẽ, serue Dei? Verè sustine
me, per Deum, quicumque es, pro cuius nomine
hanc inhabitas solitudinem. Sustine me infirmũ
& indignum. Sustine me pro spe, quã habes pro
tanti laboris remuneratione. Sta, & tribue ora-
tionem, & benedictionem seni, per Deum, qui ne-
minem aliquando proiecit.* Hæc atque alia
talia clamauit, suspirijs, & lachrymis inter-
mixtis Zosimas, & ferè jam, præ lassitudine,
progredi non valens. *Tunc illud corpus, quod
fugiebat, vocem talem emisit: Zosima, ignosce
mihî, propter Deum, quoniam manifestare me
tibi conuersa non possum. Mulier enim sum, &
omni corporeo tegmine nuda.* Pallium ergo pe-
tenti auersus proiecit, admiratus nomen suũ
ab ea teneri. Quæ pallio inuoluta dixit: *Cur
venis ad peccatricem?* Ibi ortum est pium
modestix certamen. Nam ille ad pedes eius
se abiciens petijt benedictionem; quam il-
la vicissim humi prostrata ab illo, tanquam
presbytero, potiore se jure postulare, est
protestata. Vicissim autem Zosimas contem-
debat, illamque, quæ ignotum nomine suo,
non nisi diuinitus cognito, vocasset, gratia
P 2 plenio-

pleniorem esse dicebat, cogebatque infimis & summis precibus loqui priorem. Tum illa, ita orsa est. *Quandoquidem te S. huc duxit Spiritus, ad me solandam: Dic mihi, quomodo hodie Christianissima regitur tribus? quomodo Imperatores? quomodo S. Ecclesie pascitur grex?* Tanta est sanctis etiam ibi, vbi hostem & bellum non timent, pro communi bono, cura ac sollicitudo. Quam vtinam imitarentur illi, qui inter tot tumultus, ac pericula, nunquam cogitant, ad se quoque pertinere, vt orent, vt Deum placatum reddant, belli que impetum sistant. Zosimas respondit, quod vtinam hodie, ad vnumquemque diceret: *Mater tuis orationibus sanctis pacem stabilem Deus largitus est.* Post hæc eam rogauit, vt pro mundo, proque se peccatore aliquantisper oraret; quæ ad Orientem conuersa, dum manus & oculos ad cælum tolleret, corpore quoque toto, quasi cubitum vnum à terra est in aërem sublimis eleuata, atque tacite orans inter cælum & terram sine alis immota pendit, Zosimâ cohorrescente, ac denuo timente, ne spiritus esset, qui se fingeret orare, fallaciam machinaturus. Ad hæc talia cogitantem conuersa illa, *Quid, aiebat, cogitas? Spiritum me esse, & orationem fingere? Peccatrix*

trix sum, sacro tamen baptisate initiata, & non spiritus, sed fauilla, & cinis. Cum dicto, crucem manu sacram fronti, oculis, labijs, pectori impressit; Stygiumque hostem procul facessere iussit. Quod ubi vidit Zosimas, rursum ante eam prostratus, per Deum è Virgine natum, eam sanctissimè obtestatus est, ut panderet sibi, quæ, & vnde nam esset, & quando, vel ob quam causam, solitudinem illam, tanquam Nephaliûm lignum inhabitasset? se enim & fructum inde reportaturû, & idcirco à diuinâ Prouidentia illuc videri missum, ut illius vita sibi & toti in exemplû mundo manifestaretur.

Hæc dicentem mulier, manu sub cubitum eius leniter subiectâ, de terra leuauit, atque in hunc modum cœpit præfari. Verè erubescō, Pater, quia erubescenda feci; itaque infanda, ut si narrare cœpero, castis tuis auribus non sis toleraturus. Sed, ad me in ruborem dandam, recensebo meas insanias; atque, ut tu pro me Numini supplex fias, hîc confitebor flagitia mea, ne, in die iudicij, à misericordia eius repellar. Ad hoc exordium sene illachrymante, ita postea perorauit: *Ego, Pater, patriam quidem Ægyptum habui, bonis parentibus oriunda. Sed paruulam adhuc Sire-*

P 3

nes

VIII,
ÆGYPTI-
ACAE MA-
RIAE IM-
PVRA VI-
TA.